

Arrest

nr. 174 633 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, geweigerd werd en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 mei 1968. Op 26 januari 2005 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 18 oktober 2005 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 3 november 2005 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. Op 5 maart 2007 verwerpt de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep.

Op 10 maart 2007 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van (oud) artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van (oud) artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 8 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 augustus 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 11 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 30 juni 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juli 2009 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 30 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 28 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 9 april 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 9 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 oktober 2011 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

Op 23 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om de verzoekende partij te machtigen tot een verblijf van één jaar.

Op 3 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf.

Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing om de

verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te weigeren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 20 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“NAAM:

S(...), H(...) N(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Nepal

geboren te Kaski Kot op 03.05.1968

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 03.02.2013 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten heeft/hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 03.10.2011. Dat dit verzoek door onze diensten op 23.11.2011 gegrond werd verklaard waarna betrokkene in het bezit werd/en gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister geldig van 04.02.2012 tot 03.02.2013, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden(en) :

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grand waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n. :

De arts-adviseur komt in zijn medisch verslag van 08.03.2013 (zie uitgebreid medisch verslag in gesloten omslag in bijlage) tot volgend besluit:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland. De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand. Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Op 8 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 20 juni 2013 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van P.(...), F.(...), attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S.(...), H.(...) N.(...) (R.R.: (...)), geboren te Kaski Kot op 01.05.1968, nationaliteit Nepal

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat aan de vraag tot verlenging van machtiging tot verblijf voordien toegestaan op basis van medische redenen van verzoeker d.d. 03.02.2013 geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaart!

De website van Kruispunt Migratie vermeldt 3 voorwaarden om verblijfsrecht te kunnen bekomen op grond van art 9ter van de Vreemdelingenrecht.

Verzoeker is van mening dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en wenst deze dan ook toe te lichten.

1) Men moet reeds in België verblijven

"Een aanvraag om een medisch verblijf van langer dan drie maanden op basis van artikel 9ter kan niet ingediend worden in het buitenland. Personen in het buitenland komen soms wel in aanmerking voor een medisch visum.

De aanvraag 9ter kan in België zowel gedurende een legaal verblijf als vanuit illegaal verblijf ingediend worden. Er hoeven geen bijzondere omstandigheden bewezen worden die verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend. "

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoeker verblijft reeds sinds geruime tijd in België en diende zijn aanvraag dan ook conform deze voorwaarde in.

2) De ziekte vertoont een zekere ernst

"Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald moet er een reëel risico zijn dat:

- het leven of de fysieke integriteit van de vreemdeling in gevaar is, of
- dat de vreemdeling bij een terugkeer een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren. "

Ook aan deze voorwaarde voldoet verzoeker.

Verwerende partij stelt zelf in haar beslissing: "... blijkt dat deze 44-jarige man een chronische obstructief longlijden heeft evenals hypertensie."

Verzoeker diende zijn aanvraag tot verlenging in op 03.02.2013. Verzoeker legde verschillende medische attesten neer, waarop de arts-adviseur zijn advies baseert.

Bovendien stelt de arts-adviseur zelf het volgende vast: "betrokkene lijdt aan een matig ernstig chronisch obstructief longlijden "

De medische aanvraag en het ingediende medische attest beantwoorden volledig aan het ratio legis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het de ziekte, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. Dit wordt ook niet ontkend door verwerende partij.

Verzoeker is dan ook van mening dat hij de ernst van zijn aandoeningen voldoende heeft aangetoond.

Verzoeker neemt tot drie verschillende soorten medicatie, dit wordt ook bevestigd door de arts-attaché.

De behandelende geneesheer vermeldt specifiek dat er sprake is van respiratoire insufficiëntie indien de behandeling van verzoeker stopgezet wordt...

Dat de aandoening van verzoeker wel degelijk adequaat behandeld dient te worden en dat dit niet mogelijk is in Nepal! De longen zijn een vitaal orgaan!

Gelieve in de bijlage een verklaring te vinden van de behandelende geneesheer, waaruit blijkt dat verzoeker nog een aantal onderzoeken moet ondergaan in augustus. Dat in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, er geenszins sprake is van een 'gestabiliseerde' aandoening.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht is om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren en de aanvraag van verzoeker niet correct te behandelen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men het medisch getuigschrift (en de verschillende medische stukken) in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is om de aandoeningen van verzoeker correct te bepalen en vast te stellen dat deze zeer ernstig zijn.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient verzoeker uiteraard onderzocht te worden, hetgeen men ook hier nalaat.

Indien de arts-attaché verzoeker onderzocht had, zou hij tot dezelfde conclusie gekomen zijn als de behandelende geneesheer, namelijk dat verzoeker ernstig ziek is en dat de enige oplossing recht op verblijf is voor hem.

Dat uit het advies van de arts-attaché duidelijk blijkt dat deze genomen is om een beslissing tot ongegrondheid te bekomen en NIET om de werkelijke gezondheidstoestand van verzoeker te beoordelen.

In dit geval kan besloten worden dat de noodzakelijke medische gegevens wel degelijk werden verstrekt. De verwerende partij zou tevens tot deze conclusie gekomen zijn indien zij alle medische stukken in het administratief dossier van verzoeker met de nodige zorg en aandacht hadden nagelezen. En het dossier met de nodige zorgvuldigheid onderzocht hadden.

Dit getuigt zonder enige twijfel van het gegeven dat de verwerende partij heeft nagelaten het medisch dossier grondig te analyseren, maar slechts heel oppervlakkig heeft bekeken, hetgeen tevens heeft bijgedragen tot de bestreden beslissing.

Dient DVZ er niet op gewezen te worden de aanvraag van verzoeker conform te behandelen en de geldende regelgeving toe te passen?!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij spijkers op laag water zoekt om de aanvraag van verzoeker ongegrond te verklaren. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Er kan bijgevolg geen twijfel over bestaan dat verzoeker wel degelijk aan aandoeningen lijdt die een reëel risico vormen voor zijn fysieke integriteit. Dit wordt ook niet betwist door de arts-attaché.

3) Er bestaat geen adequate behandeling voor deze ziekte in zijn herkomstland

" Een ernstig zieke vreemdeling heeft enkel recht op een medisch verblijf in België als er in zijn herkomstland of het land waar hij wettig verblijf heeft, geen of slechts een onzekere of zeer beperkte beschikbaarheid is van medische zorgen voor zijn ziekte. "

Verzoeker is niet akkoord met de conclusie van de arts-attaché die stelt dat de nodige opvolging en zorgen beschikbaar zouden zijn in Nepal.

In eerste instantie wenst verzoeker te reageren op de informatie waarop DVZ zich baseert.

De arts-attaché verwijst immers naar verschillende verslagen die reeds dateren van 2008.

Bezwaarlijk kan men hier stellen dat het over actuele informatie zou gaan.

Het is bovendien opvallend dat verzoeker op 23.11.2011 in bezit werd gesteld van een verblijfstitel en verwerende partij plots met informatie van 2008 tracht te "bewijzen" dat verzoeker wel in het land van herkomst behandeld zou kunnen worden.

In tweede instantie wenst verzoeker te verwijzen naar de informatie van International SOS, waarop verwerende partij zich baseert om te stellen dat de nodige opvolging beschikbaar is.

DZV schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door zich op dit project te richten om de situatie in het land van herkomst, zogezegd, te kunnen beoordelen.

DVZ vermeldt immers zelf in haar voetnoot (voetnoot nr. 1) : " International SOS is een internationale onderneming rond gezondheidszorg, medische bij stand en veiligheidsdiensten"

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de informatie die verstrekt wordt is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, meestal in een bepaald ziekenhuis/gezondheidsinstelling, in het land van herkomst.

Nergens wordt er informatie verstrekt over de toegankelijkheid van de behandeling. Dat dit dan ook geen grondig onderzoek uitmaakt!

DVZ interpreteert de informatie van SOS International verkeerdelijk alsof verzoeker de nodige opvolging zou kunnen verkrijgen in het land van herkomst maar gaat voorbij aan het feit dat er niet onderzocht wordt in welke mate deze opvolging beschikbaar is voor verzoeker.

Dat dit geen grondig onderzoek uitmaakt! Het feit dat de nodige opvolging eventueel beschikbaar zou zijn in een ziekenhuis in de hoofdstad van een land, garandeert nog niet dat elke inwoner van dat land toegang heeft tot deze faciliteiten!

Het mag duidelijk blijken dat de arts-attaché er alles aan gedaan heeft om te kunnen stellen dat de broodnodige opvolging en verzorging aanwezig zouden zijn in het land van herkomst, maar hiervoor zich gebaseerd heeft op verouderde, incorrecte informatie. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bovendien wordt er nergens een afweging gemaakt over het feit of deze medicijnen en opvolging wel financieel beschikbaar zijn voor verzoeker. Er bestaat geen sociaal zekerheidstelsel in Nepal. Deze broodnodige opvolging en verzorging zijn onbetaalbaar voor verzoeker. Toch weigert verwerende partij hier rekening mee te houden of dit zelfs maar te onderzoeken!

Verzoeker is van mening dat het geenszins bewezen is dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zou zijn voor verzoeker.

Daar waar men in andere beslissingen wijst op het feit dat elk dossier individueel beoordeeld dient te worden, maakt men ditmaal deze afweging niet...

Men stelt dat de nodige opvolging en verzorging beschikbaar zijn in Nepal, maar gaat voorbij aan het feit dat het gaat over opvolging in ontoegankelijke faciliteiten.

Dat dit dan ook onredelijk is en onaanvaardbaar!

Bovendien wenst verzoeker op te merken dat hij inderdaad een meerderheid van zijn leven in Nepal heeft doorgebracht. Doch, sinds 2005 verblijft hij op Belgisch grondgebied.

Dat alhoewel verzoeker een meerderheid van zijn leven heeft doorgebracht in Nepal, men zijn afwezigheid van 8 jaar niet mag vergeten. Alhoewel het, volgens DVZ, onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft in het land van herkomst, is het niet ondenkbaar dat hij geen familie meer heeft en is dit trouwens niet onderzocht.

Immers, verzoeker is al 8 jaar niet meer in Nepal geweest. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na een afwezigheid van 8 jaar zich tot wie dan ook kan richten voor financiële steun.

Hoe kan verzoeker bovendien geacht worden een leven op te bouwen in Nepal, terwijl hij ernstig ziek is?! Dat hij niet kan terugkeren naar Nepal!

Bovendien wenst hij op te merken dat er in het dossier van verzoeker een belangenafweging gemaakt dient te worden.

Het is immers onbegrijpelijk voor hem dat hij doorverwezen wordt naar de bevoegde diensten voor reïntegratiebijstand, terwijl dit in casu nergens nodig voor is.

Verzoeker heeft steeds gewerkt, en staat in voor zijn onderhoud. Het is voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk waarom hij wordt doorverwezen naar verschillende diensten die hem zouden kunnen bijstaan.

Verzoeker wenst onafhankelijk te leven van de Staat, en begrijpt dan ook niet waarom men de Staat op kosten tracht te jagen, terwijl dit niet nodig is!

Dat men een belangenafweging dient te maken!

Verzoeker kan niet terugkeren naar Nepal! Hij is ernstig ziek!

Dat hij zich bijgevolg ook niet tot het IOM kan richten.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Verzoeker begrijpt niet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in het medisch attest, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker dan ook helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en niet motiveert op grond van alle aangebrachte elementen.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 8 maart 2013, waarmee een verlenging van de verblijfstitel van verzoeker geweigerd wordt, en hij bevolen wordt om het grondgebied te verlaten.

De beslissing is gestoeld op het medisch advies van de arts adviseur d.d. 8 maart 2013. Die was van oordeel dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat verzoeker op zodanig wijze aan een aandoening lijdt dat die een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, aangezien de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het thuisland.

Vanuit medisch standpunt is er geen bezwaar tegen een terugkeer naar het thuisland. Er is een blijvende verbetering van verzoekers gezondheidstoestand. Verzoeker heeft een obstructief longlijden en hypertensie (hoge bloeddruk). De toestand is volgens de arts-adviseur stabiel. Medicatie kan de symptomen helpen verlichten. Verzoeker wordt aangeraden te stoppen met roken, wat een nog groter positief effect op zijn gezondheid zou hebben. Verder heeft de arts-adviseur ook de beschikbaarheid van gezondheidszorgen onderzocht. De nodige behandeling is beschikbaar in Nepal, wat nog niet het geval was op het moment van de toekenning van de verblijfsmachtiging. De arts-adviseur baseerde zich op informatie vanwege het International SOS, d.d. 12 september 2012. Gok de toegankelijkheid werd onderzocht. Nepal heeft een publieke gezondheidszorg en een privaat systeem. Verzoeker kan zich richten tot het IOM. Hij is ook niet arbeidsongeschikt en zou dus zelf kunnen instaan voor de financiering van zijn medische kosten. Tot slot heeft hij ook 37 jaar in Nepal gewoond, waaruit wordt afgeleid dat hij vrienden en kennissen kan vragen om hem te steunen als nodig.

Verzoeker beweert dat de medische zorgen die hij nodig heeft, niet beschikbaar zijn in Nepal. Hij brengt geen enkel element aan waarmee dit bewezen kan worden. Hij bekritiseert het advies van de arts-adviseur, maar komt zelf niet met sluitende bewijzen om zijn stelling hard te maken dat de medicatie die hij zou nodig hebben, niet voorhanden is in Nepal.

De informatie die de arts-adviseur aanhaalde dateert echter van 12 september 2012. Verzoeker bekritiseert de bron, maar het is niet duidelijk waarom de informatie van het International SOS niet betrouwbaar zou zijn. Hij reikt ook geen informatie aan waaruit zou blijken dat de behandelingsmogelijkheden in Nepal ondermaats zouden zijn.

Verzoeker onderbouwt zijn kritiek niet. Het volstaat niet om kritiek- te spuien op de beslissing of het advies van de arts- adviseur om een schending van de zorgvuldigheidsplicht of de redelijkheidsplicht aannemelijk te maken. Verzoeker moet minstens een begin van bewijs leveren dat de medische opvolging niet aanwezig is in Nepal. Er liggen geen concrete elementen voor waaruit dit zou blijken.

" (...)"

(RvV 5 maart 2012, nr. 76.474)

De arts-adviseur is niet verplicht om verzoeker zelf te onderzoeken. Verzoeker moet zelf zorgen voor een volledig medisch dossier.

"(...)"

("RvV 25 januari 2012, nr. 73.906)

De arts-adviseur heeft ook de aanwezigheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Nepal onderzocht. Verzoeker toont niet aan dat hij arbeidsongeschikt zou zijn. Hij beweert geen sociale opvang te hebben, maar ook daar komt hij niet met geloofwaardige elementen. Verzoeker leefde 37 jaar in Nepal, en amper 8 in België.

"(...)."

(RvV 17 december 2012, nr. 93.786)

Dat de behandeling niet beschikbaar zou zijn in de buurt waar verzoeker woont, wordt opnieuw geponeerd zonder daarvan de minste bewijzen voor te leggen. Het is bovendien niet vereist dat de behandeling aanwezig is in de buurt waar verzoeker woont, daar hij in de mogelijkheid is om zich te verplaatsen. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij niet kan reizen.

"(...)"

(RvV 17 december 2012, nr. 93.786)

Waarom hij geen beroep zou kunnen doen op het IOM wordt ook niet verduidelijkt door verzoekende partij.

Verzoekende partij kent de motieven van de beslissing, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"(...)"

(zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

"(...)"

(R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"(...)"

(R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, kan gesteld worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"(...)."

(R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"(...)."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

De beslissing werd afdoende gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De beweringen van verzoekende partij kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft *in casu* duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf geweigerd omdat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig gewijzigd zijn dat de machtiging niet langer nodig is. Er wordt verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer *d.d.* 8 maart 2013 om te stellen dat het niet langer blijkt dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verblijft. De conclusie is dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar Nepal een inbreuk uitmaakt op de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2004/83/EG) of op artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het advies van de ambtenaar-geneesheer is aan de verzoekende partij ter kennis gebracht samen met de eerste bestreden beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partij de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De verzoekende partij voert eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de

administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809).

Het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* samen met de materiële motiveringsplicht onderzocht te worden.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vergt in de huidige procedure ook onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en daar de verzoekende partij ook de schending van deze bepaling aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:
(...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

[...]"

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat de beoordeling van het vermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar de aanvrager verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij, op basis van artikel 13 van de Vreemdelingenwet en artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gemachtigd is om na te gaan of de verzoekende partij, voor wie medische elementen werden voorgelegd, nog steeds voldoet aan de bijzondere omstandigheden op basis waarvan voordien een machtiging tot voorlopig verblijf werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. In het bijzonder is het de verwerende partij toegestaan om na te gaan of de omstandigheden op basis waarvan de machtiging tot voorlopig verblijf werd verleend nog steeds bestaan of niet dermate ingrijpend zijn gewijzigd zodat een machtiging nog steeds nodig is.

Artikel 9 van voormeld koninklijk besluit van 17 mei 2007 luidt als volgt:

"De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben."

Artikel 13, §3, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

(...;

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

(...)."

Op 3 oktober 2011 heeft de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend in functie van haar medische problematiek.

Op 23 november 2011 heeft een door de verwerende partij aangestelde arts een advies omtrent de medische problematiek van de verzoekende partij gegeven. In dit advies wordt het volgende aangegeven:

"Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 43-jarige man uit Nepal lijdt aan ernstig chronisch obstructief longlijden en daarvoor medicamenteuze behandeling krijgt. We beschouwen deze aandoening als ernstig.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens besluiten dat ernstig chronisch obstructief longlijden, een aandoening is die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit gezien er geen

adequate behandeling bestaat in Nepal zodat vanuit medisch oogpunt een terugkeer naar Nepal niet aangewezen is."

Bij beslissing van 23 november 2011 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot een verblijf van één jaar. Zij wordt in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 28 februari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot verlenging van het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 8 maart 2013 weigert de verwerende partij de verblijfsmachtiging en het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te verlengen. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan het determinerend motief erin bestaat dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is, nu de adviserende arts in zijn advies van 8 maart 2013, dat aan de bestreden beslissing wordt toegevoegd, stelt:

"Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. I.(...) (d.d. 23/11/2011).

Voor dit advies baseer ik me op de attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd:

- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 25/01/2013) ingevuld door dr. D.(...) huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een matig ernstig chronisch obstructieve longlijden heeft;*
- Verslag van een raadpleging (d.d. 23/01/2013) bij dr. S.(...), pneumoloog, waaruit blijkt dat de aandoening van betrokkene stabiel is maar dat hij nog steeds rookt.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 44-jarige man een chronisch obstructief longlijden heeft evenals een hypertensie. Het betreft inmiddels een stabiele toestand waarvan de symptomen worden verlicht met medicatie. Stoppen met roken zou nog een groter positief effect hebben en de longen minder aantasten.

Betrokkene wordt behandeld met ramipril, budenoside/formoterol (Symbicort Forte®) en een langwerkend anticholinergicum tiotropium (Spiriva®).

Buiten het feit dat de aandoening inmiddels gestabiliseerd is, blijkt de nodige behandeling - zoals verder blijkt – inmiddels ook beschikbaar in Nepal. Dit was niet het geval toen de tijdelijke verblijfsmachtiging werd verleend.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Nepal

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 12/09/2012 met uniek referentienummer (...) Betreffende de medicamenteuze behandeling, uit (1) blijkt dat in Nepal de nodige medicatie is voor de behandeling van COPD en arteriële hypertensie.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat er ook pneumologen zijn en zelfs hospitalisatie mogelijk is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Nepal

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, zijnde Nepal.

In Nepal bestaat er zowel een publieke gezondheidszorg als een private. De private gezondheidszorg is niet of weinig toegankelijk voor de armen en uitgestoten van de maatschappij. De ziekenhuizen liggen ook voornamelijk in geurbaniseerde gebieden. De private sector is wel de grootste provider van tertiaire zorg.

In het publieke systeem worden de primaire zorgen voorzien door overheidsziekenhuizen. Dit zijn de PHC-centers en Health centers, Health Posts en Sub-health posts. Daarnaast zijn er ook verschillende Primary health Care outreach Clinics.

Sinds oktober 2007 heeft de Nepalese overheid de Essential Health Services gratis gemaakt in alle health posts en sub-health posts voor alle Nepalezen. Het doel is basisgezondheidszorg naar de armen en de uitgestoten van de maatschappij te brengen. Er wordt geen bijdrage gevraagd voor inschrijving en de 32 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de health posts, en de 22 essentiële medicijnen, die verkrijgbaar zijn in de subhealth- posts, zijn gratis. Dit project werd ook uitgebreid naar de PHC centers en districtziekenhuizen, wat betekent dat de Nepalezen ook in deze gezondheidsinstellingen terecht kunnen voor gratis zorgen en gratis medicatie.

Daarnaast is er ook nog een tweede programma, begonnen in 2006, dat gratis dringende zorgen voorziet voor armen, kwetsbaren of ouderen die in de PHC centers en districtziekenhuizen moeten worden opgenomen. In de 35 Nepalese districten die het laagst staan op de Human Development Index, voorziet dit programma in gratis zorgen voor patiënten die niet hoeven te overnachten in een gezondheidsinstelling. Dit project is evenwel niet helemaal geslaagd: de gezondheidszorg geraakt soms niet tot bij de doelgroep, de capaciteit en kwaliteit van de zorgen zijn niet altijd optimaal en sommige posten hebben te kampen met onderbemanning of te weinig medicatie.

Verder kan betrokkene zich ook richten tot IOM, dat Nepalezen begeleidt bij hun terugkeer naar en herintegratie in Nepal.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Nepal - het land waar hij tenslotte ruim 37 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor eventuele hulp bij het bekomen van nodige zorgen aldaar.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

Op 23 november 2011 werd besloten om de verzoekende partij te machtigen tot verblijf omdat de noodzakelijke behandeling niet beschikbaar was in Nepal. Uit het advies van 8 maart 2013 blijkt dat de behandeling momenteel wel beschikbaar en toegankelijk is. Op basis van dit advies, besluit de verwerende partij dat de verzoekende partij geen nood meer heeft aan een machtiging tot verblijf.

De verzoekende partij betwist deze motieven en stelt dat zij tot drie verschillende soorten medicatie neemt, maar dat haar medische aandoening niet adequaat behandeld kan worden in Nepal. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij noch de ambtenaar-geneesheer een zorgvuldig onderzoek hebben gepleegd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, in casu Nepal.

De ambtenaar-geneesheer stelt het volgende in zijn advies inzake de beschikbaarheid van de behandeling in Nepal:

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in Nepal

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig van International SOS1 van 12/09/2012 met uniek referentienummer BMA 4351 Betreffende de medicamenteuze behandeling, uit (1) blijkt dat in Nepal de nodige medicatie is voor de behandeling van COPD en arteriële hypertensie.

Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat er ook pneumologen zijn en zelfs hospitalisatie mogelijk is."

De bron waarnaar de ambtenaar-geneesheer verwijst, is de info afkomstig van 'International SOS' met uniek referentienummer BMA 4351, dat zich in het administratief dossier bevindt. Deze bron stelt het volgende:

"44 year old man from Nepal with Hypertension (I10), Chronic obstructive pulmonary disease, unspecified (J44.9) and Asthma, unspecified (J45.9), treated with Ramipril and formoterol + budesonide.

QUESTIONS REGARDING TREATMENT

Please mention the names and addresses of medical facilities where the treatment is available.

- 1. Is outpatient medical treatment and follow up by a pulmonologist available?*
- 2. Is hospitalization available in case of severe asthma or COPD crisis?*

QUESTIONS REGARDING AVAILABILITY OF MEDICATION {MAX 14 QUESTIONS}

(for urgent, semi-urgent & normal requests)

Please mention the names and addresses of medical facilities/pharmacies where the medication is available.

- 3. Ramipril or alternatives like*
- 4. Captopril*
- 5. Enalapril*
- 6. Fosinopril*
- 7. formoterol + budesonide? (Symbicort ®) or alternatives like*
- 8. Salmeterol +-fluticason(seretide)*
- 9. Formoterol + beclomethason (Foster)*

ANSWERS TO QUESTIONS REGARDING TREATMENT

- 1. YES referral 1*
- 2. YES referral 1*

ANSWERS REGARDING AVAILABILITY OF MEDICATION (FOR URGENT, SEMI-URGENT AND NORMAL REQUESTS)

- 3. YES referral 1*
- 4. NO*
- 5. YES referral 1*
- 6. NO*
- 7. YES referral 1*
- 8. YES referral 1*
- 9. NO*

Referral 1: MEDICAL FACILITIES

1. Private

Name of the facility	Norvic International Hospital
Address 1	Thapathali
Address 2	PO Box 14126
Postal Code	
City	Kathmandu
Country	Nepal"

Uit de neergelegde medische getuigschriften blijkt dat de verzoekende partij behandeld wordt met 'rampiril, budenoside/formoterol (Symbicort forte)' en een langwerkend 'anticholinergicum tiotropium (Spiriva)'. Deze geneesmiddelen worden uitdrukkelijk weerhouden in het advies van de ambtenaar-

geneesheer. Uit de bron van 'International SOS' blijkt echter dat enkel de beschikbaarheid naar 'rampiril' en 'Symbicort' en hun alternatieven onderzocht is geweest. Noch uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, noch uit het administratief dossier blijkt dat de beschikbaarheid van het langwerkend 'anticholinergicum tiotropium (Spiriva)' in Nepal onderzocht is geweest.

Het komt de Raad niet toe om in het kader van zijn wettigheidstoezicht een eigen onderzoek te voeren naar het geneesmiddel 'anticholinergicum tiotropium (Spiriva)' of om te beoordelen of de in door de ambtenaar-geneesheer onderzochte geneesmiddelen als adequate alternatieven beschouwd kunnen worden.

Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing behoeven geen verder onderzoek.

2.2. In een tweede middel, dat uitsluitend wordt ontwikkeld ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht. De verzoekende partij beweert dat indien de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, hetzelfde moet gelden voor de tweede bestreden beslissing.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden en dat hij terug in het bezit van zijn BIVR dient gesteld te worden, die opnieuw moet verlengd worden.

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: "(...)"

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Verzoekende partij stelt als zou in het bevel niet worden vermeld dat die het gevolg is van de afwijzing van de verlenging van de verblijfstitel. De motiveringsplicht zou geschonden zijn. Het bevel zou moeten vernietigd worden.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven omdat verzoeker geen geldige verblijfstitel meer heeft na de intrekking van zijn tijdelijk verblijf.

Verzoeker verblijft illegaal in het land.

Er wordt in vermeld wie de beslissing heeft genomen, met name de heer P.(...) F.(...), attaché, die tevens ook de beslissing ondertekend heeft waarmee het verblijfsrecht van verzoeker werd ingetrokken.

Verzoeker kan moeilijk beweren niet te weten waarom hij een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

Een mogelijke vernietiging van het bevel zou onmiddellijk gevolgd worden door de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aangezien verzoeker illegaal in het land is. Verzoeker heeft dus geen belang om de vernietiging van het bevel te vragen, nu de hoofdbeslissing, waarmee het verblijfsrecht werd ingetrokken, overeind blijft.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Na de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, die handelt over de weigering van verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf van de verzoekende partij, bevindt de verzoekende partij zich terug in haar rechtstoestand zoals die was vóór het treffen van de eerste bestreden beslissing. Zij valt dan terug op een machtiging tot verblijf, verkregen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Aangezien de tweede bestreden beslissing, door de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zijn enige en noodzakelijke rechtsgrond verliest en aangezien dit bevel werd getroffen in navolging van de eerste bestreden beslissing die met onderhavig arrest wordt vernietigd, past het ter wille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer om dit bevel uit het rechtsverkeer te halen en deze samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen.

Om deze redenen dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verwerende partij opgeworpen argumenten met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, geweigerd werd en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 maart 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

dhr. K. VERKIMPEN,

De griffier,

K. VERKIMPEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. RYCKASEYS